

plads, · gør krumspring og agerer bajads · blandt køtere, spidser og mopper. · Så lystig en fyr de aldrig så, · snart er han underst, snart ovenpå · med tusind skæmske spilopper *H. V. Kaalund* (41). Imens han drak og spiste · delte han med sin hund, · der logred ved hans side · og slikked sig om mund. · Til tak for mad den rejste sig på bagben og gik · og gjorde andre kunster · efter hundenes skik *Christian Winther* (42); jeg kan bringe dig fluks bortkasted tørklæd', · stokken igen jeg henter i vand og bærer forsigtigt · madkurven fyldt og bestjæler den ej, skønt gerne jeg lysted *C. Hauch* (43).

Mod hver en vogn, der ruller frem, · en mops på spring med brask og bram, · med rejste børster hyler han og skænder. · Ej allermindste udyd sker, · og ingen heller mopsen ser, · skønt rasende han gør og viser tænder *Zakarias Nielsen* (44): Et hundeglam slår gjaldende et hul i nattens ro *Jes Trøst* (45); mænd råber · i verdensmørket · som hunde gør · i tåge *Cecil Bødker* (46). Folk, som holder hunde, bør · sørge for, at de ikke gør, · hvad de selv ej ville gjort · over gade, gård og port. · · Det er soleklart – og dog: · ville nogen gi' sig lov · selv at stå i gården og · uophørligt råbe Vov? *Piet Hein* (47).

Så ti dog, hund, med din evige gøen! · »Ak, ser du ej skibet derude på søen? · Min herre, kaptajnen, har glemt mig iland, · nu må jeg vel løbe og klage ved strand«. · Så løb den og jamred i nætter og dage, · den ville ej æde og drikke tage. · · Til fremmede lande gik skibets vej, · den fattige hund man agtede ej. · Den døde af kummer og fik sin grav · i tangen tæt ved det våde hav. · Mig synes den havde så vel fortjent · for sin troskab et hædrende gravmonument *H. V. Kaalund* (41).

Hvem vil ikke føre livet som en pudel · – og en velafrettet – med sig i snor. · En, som ikke sætter vand og gnaver tæpper · eller nattegør i gården, hvor man bor. · · Også jeg har plejet drømmen om en pudel, · en, der står til dress og sommersøndagsvejr, · og som véd, hvis den er smudsig eller fælder, · må den artigt ikke komme mig for nær. · · Jeg vil heller ikke ha', den går og roder · i min have eller fjantet gemmer sko. · Hunde lever for at pryde deres herre · og forsvinde, når han ønsker at få ro. · · Men jeg halser, trukket af en voldsom køter, · indigneret af en vej, jeg ikke vil. · Brudt er hegnet om mit møjeskabte fristed, · og min hygge-krog har dyret grislet til *Niels J. Berthelsen* (48).

Langs hvert et stakit løber halsende hunde, · galper som gale hver gang nogen passerer forbi. · Bjæffer den ene, så svares der straks fra haver og gader, · ulvene hyler i kor, køteren muntret sin sjæl. · Hunde parrer sig jo med kunst på utallige

måder, · kæmpestore med små, lådne med skalde-de dyr, · men forbedre den grufulde røst, der står dem af kæften, · derpå har ingen tænkt, det er en yndighed mer'! · Nogle har ingen næse og andre ligner insekter, · flimrer på edderkopben sygeligt hæslege rundt. · Kunne man dog ikke sælge det skidt til pølser til Houlberg · eller bedre endnu: ejerinderne selv! *Otto Gelsted* (49).

Hele gaden ned holder folk hunde · i stedet for børn. · For de er så billige. · Hundene altså. · Ikke børnene. · · Krølhunde, tjavshunde, glufhunde, bjæfhunde · sorte og gule og hvide og spættede. · Helt op på altanerne · står fornemme hunde · og glammer ned, · mens hele komplekset · er rensat for børn! · · For der skal ingen attest til, · når man vil ha hund. · Hverken bryllupsattest · eller dåbsattester ... · Man går kort og godt hen · og køber en hund · som man køber en pølse ... · Så nemt går det ikke med børnene. · · Selv de anstændigste · piger og damer · tør nok få en hund · og vise sig med den · uden at rødme. · Og alle veninderne · kommer henrykt løbende · og roser den lille · og spør til dens befindende · og nyssekysser den · på dens yndige lille savlesnude. · Og en mægtig besparelse! · De skal ingen tøj ha' på ... · – hverken bleer eller bukser, · ikke engang svømmebukser. · De må tisse på gulvene · og bæ midt på fortovet. · Det må børn da ikke ... · Nej, uha! · · Og så er de så taknemmelige. · Det er børn nu ikke altid, fru Pedersen! · de slikker ens hånd · med lange varme tunger ... · Det gør børn aldrig, · og det er dog så saligt. · · Og man kan snakke om alt · i deres nærværelse – de lytter ikke, · sladrer ikke ... · Man behøver aldrig at sende dem ud i køkkenet, · når der er et og andet, · man sådan vil snakke om. · · Og hvis de så endelig · kommer galt afsted – og får en redefuld unger ... · så kan man kort og godt · drukne dem i vandspanden *Harald Bergstedt* (50).

Drømmer om strejfende hunde · i byernes hemmelighedsfulde udkanter, · magre, vejrende skygger · på lossepladsernes skrænter. · Hjemløse slaver · af levninger, affald og støv. · På stumme, rastløse poter · kredser de planløst omkring · i skumrende gader, · frem og tilbage... · Gale køtere, gøende ad raslende løv · og flakkende lys, · som havde de ingen nærmere fjender *Bent Irve* (51); halser med tæfter af spor · presset mod snudernes våde og følsomme næseborsbrusk *O. J. Riisbjerg Jensen* (52). Hunden gisper tungen ud af flaben · som en flamme af den hede jord *Knud Wiinstedt* (53). Bag gademuren stiger våndesygt mod månehimlen · lænkehundens lange galmandstuden *Arnt Møller*

(54); og bindehunden greb med vold, · i lænken strakt, med blottet tand · den sagesløse vandrer an *Johannes V. Jensen* (55).

Sommerfugl, du skulle prøve · blot en dag at gå i lænke, · ingen frihed, altid bundet · kan du mon den tanke tænke? · · Kødben får jeg, vand at drikke, · klap af barnet, men jeg brummer. · Sommerfugl, du véd slet ikke, · hvad min triste verden rummer. · · Lænken rasler, når jeg glemmer · at man bandt mig fast til huset. · Du kan, sommerfugl, hver morgen · flagre muntert over gruset. · · Du får set den store verden, · jeg må blive i min lænke – · Sommerfugl, jeg spørger ofte: · mennesker, kan de mon tænke? *Harald H. Lund* (56).

Fødtes du ikke til menneskekender, · så saml en flok firbenede venner. · · Og har du en øm, omfavnende sjæl, · da kært tegn hunde, kæl for dem, kæl! · · Var du i livet så god, som du kunne, · søg tak og løn derfor mellem hunde *Thor Lange* (57). Min hund er klog, · den gør og bider · og gør nøjagtigt · hvad den gider *Piet Hein* (58); men også hunden · er afgjort fornuftig, · henter avis · men læser den ikke, · logrer med halen · og mener det · mener det ikke, · menneskets bedste ven *Klavs Bondebjerg* (59); den er trofast · og kan tale · når den logrer · med sin hale, · og den hedder · bare Fjolle, · men det spiller · ingen rolle *El Forman* (60).

Du spotter vore evner, · du trygt forvovne skarn · med sanser som en vildmand · og hjerte som et barn *Axel Juel* (61). I dens alvorfulde øjne · skimter du en sjæl, som længes. · · Længsel, det er altid langvejs, · altid bort fra det, der hæfter – · bort fra livet. Dumme pudel, · véd du hvad du længes efter? *Valdemar Rørdam* (62). En lille hvid kærlig og elskelig hund, · som fulgte fra stue til stue · sin menneskemoder og frue – · som var på vor vandring fra første skridt · tilstede i alt, der var hendes og mit *Kai Hoffmann* (63). Når jeg var bedrøvet, så stod han · og stirred på mig hen, · som om han ønskede at trøste mig · og gøre mig glad igen. · · Så kom han og snusede til mig, · det kære, trofaste kræ, · og lagde sin snavsede, tunge lab · bedende op på mit knæ *V. Røse* (64).

Efterstræber nogen hunden? · I vor seng den hviled smukt. · For en tabt natur erstatning · nogle har i hundelugt *Johannes V. Jensen* (65).

Trofast var du mig, min hund! · hvordan så skæbnen kom, · du hængte ved mig, skønt din mund · ej taleder derom. · Gik lykken opad eller ned, · du var min følgesvend, · og jeg vil ikke blues ved · at kalde dig min ven. · · Vel mægted ej din tunge glat · at spinde talens tråd, · · men gennem blikkets tavse røst · jeg så, at ærligt var dit bryst, · og at du

var mig god. · · Når jeg var glad og muntert sang · du kendte straks mit sind. · Foran mig over marken sprang · du lystig som en vind. · Var jeg bedrøvet kom du hen, · så på mig kærlig, klog, · som om du ville sige: ven, · hvad fattes der dig dog? · · Vel var du kun en stakkels hund, · man siger, uden sjæl, · dog vækkes du ej op af blund, · så vågner knap jeg selv. · Men er det sandt, man genser hist · alt hvad man elskede her, · så møder du, det véd jeg vist, · mig først i morgenskær *Chr. K. F. Molbech* (66).

Hvad véd vi vel om den hund, der gør · og logrer om os – vor hund, der blunder · i krognen salige hvilens stunder, · vor ven, der følger os tavs – og dør! · · Den dør en dag, når dens tid er slut, · den ligger gammel og myg og mager – · et visnet strå på den store ager, · et instrument som Guds hånd har brudt. · · Et smil har blottet dens hvide tand, · hvor er den fjernt nu fra dig og dine! · Dens grufuldt barske og stille mine · er freden ud over al forstand. · · Det sker så sikkert og uden hast, · til sidst sker *det* dog, der er det sidste. · Hvor lidt, trods alt, vi i grunden vidste · i ondt og godt om den sjæl, der brast! · En hund, der åd af sin herres hånd, · en hund, der hang ved sin herskerinde ... · Hvad var vel drift kun, den dyreblinde, · og hvad var dunkelt og dybest ånd? · · Ad tusind veje, fra år til år, · i sol og blæst er vi sammen draget, · imens den stormende jog og jaged, · som var det stadig dens hvalpe-vår *Kai Hoffmann* (67).

Gravskrift over Mops: Herunder ligger Mops, en ærlig hund, begravet, · som var med tappert mod og troskab højt begavet. · Hans velfortjente ros skal ingen tid forgå · så længe der er vand og sand i Kolding å *Albert Thurah* 1741 (68).

Anton Andersen, Trofast (69); Kristen Beck, Kun en hund (70); Harald Bergstedt, Vapsemands omvendelse (71); Anton Berntsen, Hunden og hanekyllingen (72); J. Blicher-Clausen, Min krølled dreng og min hund (73); Tove Ditlevsen, Hunden (74); Grete Friis, Min hund (75); A. J. Gejlager, Støveren (76); Karl Gjellerup, Gnieren og hans hund (77); Olaf Gynt, Hunden Kvik (78); C. Hauch, Hunden til månen (79); Piet Hein, Dachsens triumf (80); Brinck Hilligsøe, En lænkehund (80a); Kai Hoffmann, Boy (81), Hunden (82); Johannes V. Jensen, Bakmandens hund (83); Axel Juel, Hundehvalpen, Den fremmede hund (84), Min hund (85), Hunden (87); Søren Krøjer, Hundeejer (88); H. V. Kaalund, Bissekræmmeren og hans hund (41); Aage Laugesen, Køteren (89); Hulda Lütken, Lænken (90); L. Mylius-Erichsen, En Sorg (91); J. Ravn-Jensen, En god gammel ven (92), Min ven Mads (93); Chr. Richardt, Hund og

krage (94); V. Røse, Fyllax (95); Frederik Schal-
demose, Slagsmålet mellem hundene (96); Viggo
Stuckenborg, Bob (97); William Thalbitzer, Ånde-
liv (98); Grethe Risbjerg Thomsen, Herreløs hund
(99); Albert Thurah, Om en hund der blev druknet
for sin utroskabs skyld; Over en liden hund ved
navn Joly, som blev ført fra Ribe og druknet i åen
ved Kolding; Om en hund, som gøede ved vognen
undervejs; En ærlig og drabelig hund ved navn
Mops (100); Peter Vejrup, Drengen og den døde
hundehvalp (101); Johan Herman Wessel, Hund-
mordet; Jeppø Aakjær, Da man skød Trofast
(102). – En ulykkelig til sin hund (103)

LITTERATUR: (1) 328 1877,227,235,238; 1880
nr. 1094; (2) 679b 11; (3) 465d 12; (4) 511i 45; (5)
549 60; (6) 187e 104; (7) 686 XII; (8) 430 83; (9)
328 nr. 10,1887; (10) 187d 15; (11) 187g 16,19,25f;
(12) 101 26, 62; (13) 579 88; (13a) 573 2/2 1975;
(14) 619c 155; (15) 578b 51; (16) 500 40; 50 15/10
1932; (17) 472b 48; (17a) 775 11/8 1960; (18) 300c
7; (19) 757c 8f; (20) 290d 35 sml. 47; (21) 300 8;
(22) 228f 50; (23) 166 26f; (24) 751d 193f sml. 162;
(25) 47 93; (25a) 573 29/12 1956; (26) 511b 67f;
(27) 617l 23, 69; (28) 187b 25, 79; (29) 391 84f; (30)

a 497b 21; b 497 145 sml. 149; (31) 263b 125; (32)
551b 9f, 19 sml. 26f; (33) 511d 111; (34) 472c 125-
29; (35) 497b 16-41,160-66; (36) 551 17-28; (37)
615 upag.; (38) 90 79f; (39) 390 1,120 jf. 2,293,299;
644 3,178; 75 63,70; (40) 390 10,226ff,386ff; 11,
124ff; (41) 404b upag.; (42) 741c 58; (43) 276 1,39;
(44) 510 56; (45) 706c 44; (46) 98b 24; (47) 281 6,
10; (48) 56 15; (49) 228e 56; (50) 48c 58f; (51) 334
35; (52) 345b 45; (53) 737b 39; (54) 478 33; (55)
136 1,1934,7; (56) 432 upag.; (57) 414 56; (58) 281
8,39; (59) 72b 53; (60) 194c 20; (61) 352c 37; (62)
617c 64; (63) 302b 23; (64) 618 113; (65) 344i 25;
(66) 462b 134f; (67) 302d 91f; (68) 696b upag.; (69)
41 105; (70) 41 105; (71) 48b 96-98; (72) 52b 46-48;
(73) 66b 141f; (74) 155b 36; (75) 214 17-19; (76)
227b 47f; (77) 230 45f; (78) 252 71; (79) 276 1,38-
43; (80) 281 4, 60; (80a) 395a upag.; (81) 302b 23f;
(82) 302d 91-93; (83) 344m 195-214; (84) 352e 13-
17, 22-24; (85) 352e 35-38; (87) 352b 55-57; (88)
396 25f; (89) 419 24-26; (90) 435 8-10; (91) 475c
156-58; (92) 602b 33f; (93) 602c 28 sml. 602 26;
(94) 607d 86f; (95) 618 112f; (96) 630b 40f; (97)
671b 20f; (98) 687 57f; (99) 692 24f; (100) 696b
upag.; (101) 721 78f; (102) 764b 71f; (103) 149
4,1778,249f.

»Hunden ved stranden«.

Tegning af

J. Th. Lundbye til

H. V. Kaalund:

Fabler for Børn, 1844.

